

Ne moremo ostati ravnodušni

Delovni ljudje in občani naše občine z vso pozornostjo spremljamo dogajanja na Bližnjem vzhodu. Ogorčeni smo nad najnovejšo akcijo Izraela, ko se s svojo oboroženo silo znaša nad nedolžnim palestinskim in libanonskim prebivalstvom.

Prebivalci občine Ljubljana Center, ki so med narodnoosvobodilno vojno skupaj z vsemi prebivalci našega mesta občutili vso težo fašističnega terorja, ne moremo ostati ravnodušni, ko nas divjanje izraelske solda-

teske spominja na dogodke, ki se iz naše zavesti ne morejo umakniti v pozabo.

Naša država je kot samoupravna neuvrščena skupnost enakopravnih narodov in narodnosti že zdavnaj obsojila vsako obliko agresije ter zavrnila vojno kot sredstvo za reševanje spornih mednarodnih zadev.

Danes smo ob napadu na Libanon pričeli najbolj grobemu vmešavanju v notranje zadeve neke suverene in neuvrščene države in poskusu do zob oborožene izrael-

ske vojske, da ob tistem soglasju zunanjih dejavnikov obračuna s palestinskim prebivalstvom in z njegovo zakonito predstavnicco, Palestinsko osvobodilno organizacijo. Očitno ni dovolj, da so Izraelci pregnali Palestince iz njihovih domov na zahodnem bregu Jordana; zdaj hočejo z genocidom najti takomenovano »trajno« rešitev palestinskega vprašanja in si tako zagotoviti mir zase na tem območju, saj če palestinskega naroda ne bo več, tudi ne bo več

želje, da se vrne na svoje domove, od koder je bil pregnan pred leti.

Znano je, da tako primitivno in skrajno predrzno razmišljanje nikoli ni obrodilo zaželenega uspeha. Z bajoneti in brzostrelkami vzpostavljen mir ne more biti mir. Žrtve, ki jih danes plačuje palestinsko prebivalstvo za svojo željo, da se vrne na domove, so preveč zgovorne in krvave, da bi moglo miroljubno človeštvo ostati ob njih ravnodušno in neprizadeto.

Prebivalci občine Ljubljana Center izražamo globoko ogorčenje in solidarnost s pravičnim bojem palestinskega ljudstva in smo mu pripravljeni nuditi tudi vso pomoč. Protestiramo proti brutalnemu ravnanju izraelske vojske nad palestinskim in libanonskim prebivalstvom in zahtevamo, da se takoj umakne z ozemlja, ki ga je nezakonito zasedla.

Občinska konferenca SZDL Ljubljana Center koordinacijskemu odboru za pomoč narodnoosvobodilnim gibanjem in žrtvam imperialistične agresije pri predsedstvu MK SZDL Ljubljana

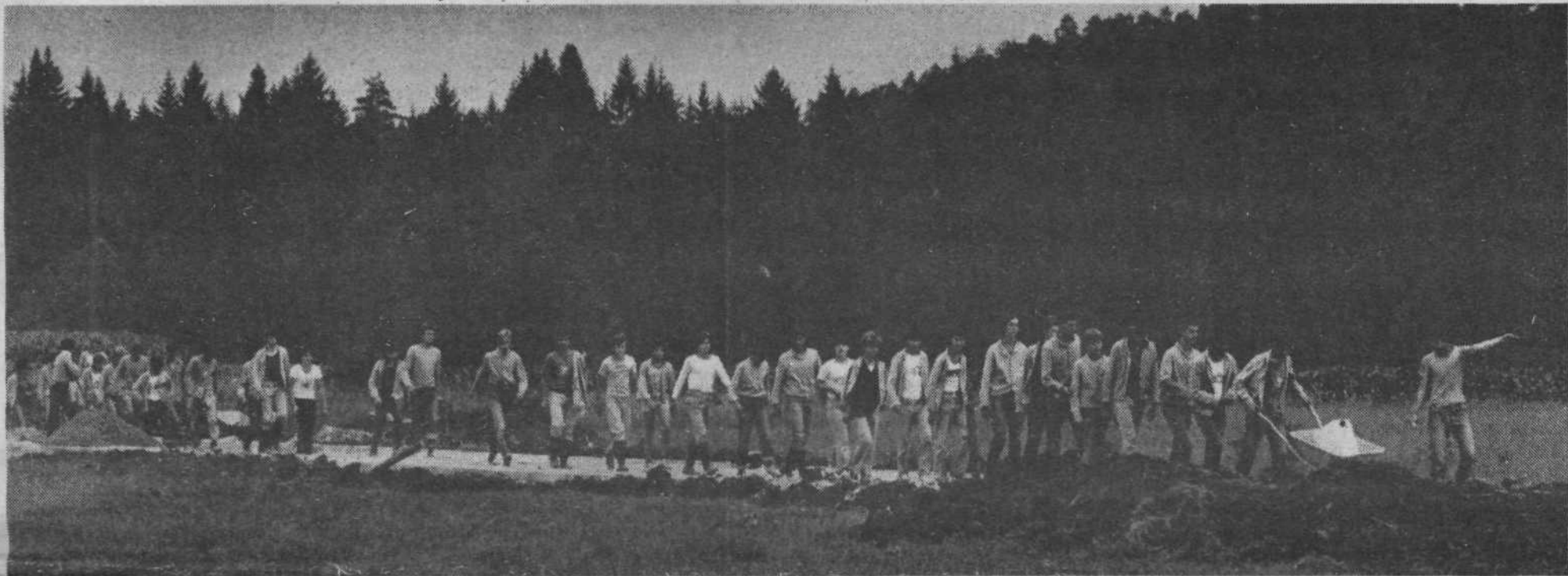

FOTO: DRAGAN ARRIGLER

NAPOTILO 12. KONGRESA ZKJ

Komunisti v prvih vrstah stabilizacijske ofenzive

Stabilizacija je zelo konkreten izziv za akcijo. Uspešni bomo le z doslednim razvijanjem samoupravljanja, družbene in ekonomske oblasti delavskega razreda.

Na 12. kongresu ZKJ Jugoslavije so prav o stabilizaciji govorili največ. Utemeljeno se zdaj sprašujemo: ali se bo po kongresu v praksi kaj spremenilo? Glede na znane številne dobre ugotovitve in sklepe moramo vsekakor odgovoriti: da!

Na kongresu je bila izpričana enotna pripravljenost, sposobnost in odločnost komunistov kot vodilne usmerjevalne sile, da bodo z zglednim delom v prvih vrstah naših delovnih ljudi reševali probleme, ki nas danes bremenijo. Prišel je torej čas velike mobilizacije delovnih ljudi za uresničitev stabilizacijskih ciljev. Zda se morajo »zganiti« prav vsi komunisti: obračunati z negativnimi pojavi v svojih vrstah, dvigniti odgovornost na najvišjo raven, afirmirati delo.

Dovolj je skrivainic. Vzroke težkih gospodarskih razmer poznamo: nizka produktivnost, dolgotrajen ekstenziven razvoj, zane-marjanje ekonomskih zakonitosti, neodgovorno najemanje kreditov, premajhna delovna učinkovitost itd. Iz »mojstrov« v ugotavljanju vzrokov moramo postati nosilci stabilizacije: odpravljati vzroke inflacije, spreminjati slabe navade. Sprejeti moramo konkreten izziv – stabilizacijo kot priložnost, da se na delu delavec pozna, ter da bodo tudi komunisti povsod – pravi komunisti!

Vse manj je tistih, ki še niso dojel resnost gospodarskih težav. Spoznavamo in razumemo cilje in ukrepe gospodarske stabilizacije. Vsekakor je zdaj naloga vseh socialističnih subjektivnih sil na vseh ravneh z zvezo komunistov na čelu, da temeljito politično ocenijo in konkretizirajo dolgoročni stabilizacijski program! Dokumenta: »Izhodišča dolgoročnega programa stabilizacije« ter »Antinflacijski program« morajo poznati vsi. O njih moramo razpravljati v vseh okoljih. Seveda moramo biti v teh razpravah, ob obravnavanju konkretnih tem in dilem poglobljeni, analitični, kritični in samokritični, izhajati iz lastnih sil in velikih notranjih rezerv, usmerjeni predvsem k dvigovanju produktivnosti, večji konkurenčni sposobnosti na svetovnem trgu, večji dohodkovni povezanosti, boljši organiziranosti poslovanja, afirmiranju preveč zapostavljenega načela delitve po delu ter k utrjevanju položaja delavca in tozda.

Živimo v resnih časih velikih preizkušenj. Komunisti morajo vsekakor delovati v prvih bojnih vrstah pri uresničevanju stabilizacijskih ciljev; le tako jih bodo delovni ljudje cenili in spoštovali. Seveda pa stabilizacijske bitke ne more biti sama zveza komunistov, biti jo mora delavski razred pod njenim vodstvom. To je napotilo 12. kongresa ZKJ, kongresa, ki je v sklepni besedi novega predsednika ZKJ Mitje Ribičiča označen kot kongres enotnosti zveze komunistov in najširših socialističnih in demokratičnih sil, združenih v socialistični zvezi in drugih demokratičnih oblikah združevanja, kongres zaupanja delavskega razreda, kongres ofenzive komunistov za politično in gospodarsko stabilizacijo, kongres nadaljevanja socialistične revolucije, kongres, ki je napravil konec nedoslednosti, omahovanja in pragmatizmu.

SREČKO ČOŽ

DOGOVORI

GLASILO SZDL LJUBLJANA CENTER

Leto X – 9. julij 1982

Štev.: 13 – BREZPLAČNO

ALI RES NISO VEČ ISTE?

Sence vprašanj nad mladinskimi akcijami

Marsikaj se je spremenilo. Tudi mladinske delovne akcije niso več tiste iz leta 1946, čeprav je njihov namen še vedno isti. Starejši pravijo, da je bilo včasih lepše, kljub temu, da nam danes skoraj ničesar ne manjka.

Toda tudi ljudje nismo več tisti, iz štiridesetih, petdesetih let, iz časov delovnega zanosa, odrekanja, pomanjkanja in iskrenosti. Tako radi pravimo, da čas teče naprej, morda pa se niti zavedamo ne, da je ravno ta čas neusmiljen rabelj marsičesa človeškega.

Sadovi nekdanjih mladinskih delovišč so dozoreli iz prijateljstva, nesebičnosti in množične pripravljenosti za delo. Ni bilo ne primernega orodja, ne enotnih brigadirskih oblek, ne strojev! Bila pa je zavest, da sta v delu napredek in gospodarska neodvisnost, bil je občutek resničnega bratstva in enotnosti.

Danes imamo vse: lopate in stroje, brigadirske domove in hrano. A se kljub temu borimo za številčno izpolnjenost mladinskih brigad. Podaljšujemo roke za prijavo, brigadirska srečanja so srečanja starih znancev, ne privabijo pa novih nadebudnežev, v delovnih organizacijah grdo gledajo brigadirje, ki dobijo plačan dopust in še osebni dohodek za

čas, ko svoje mesto bodisi za pisalno mizo bodisi za strojem zamenjajo za brigadirsko delo, na sestankih veliko govorijo o problematiki mladinskih delovnih akcij. Vsi kimamo, da je nekaj narobe, a odločilnega koraka ne naredimo.

Toda akcije morajo biti, saj so eden najbolj svetlih dosežkov naše revolucije.

Motivi, ki današnjo mladino vodijo v mladinske delovne brigade, so različni: od čisto iskrenega – dati prispevek naši domovini, krepiti bratstvo, enotnost, sklepati nova prijateljstva, do povsem drugačnih – pridobljen vojniški izpit, brezplačno preživljanje počitnic, opravljanje proizvodne prakse na drugačen način... Naj ne zamerijo tisti, ki jim mladinsko prostovoljno delo pomeni mnogo več, kajti gotovo prav oni najbolj občutijo zadrego mladinskih delovnih akcij.

Pa ne smemo iskati krivde samo pri mladih, kajti ni veliko tistih, ki bi sončno plažo in lenarjenje zamenjali za kramp v roki. Predvsem pa sedaj, ko tudi počitnice niso več tako brezbrizne, ampak so čas, ko mladi radi zaslužijo kakšen dinar.

Kaj starši bolj podpirajo? Ali to, da si njihov otrok zasluži za počitnice na morju, ali to, da gre v imenu bratstva in enotnosti, solidarnosti ... v brigado?

Na žalost v naši družbi vse preveč govorimo, mlatenje prazne slame pa mlade odbija in jih dela nezaupljive.

Dokler ne bo vsak posameznik pošteno zaslužil svojega kruha, dokler bodo žive birokratske in druge sile, dokler bo samoupravljanje še tuje delu naših ljudi, toliko časa bomo skrbeli vsak za svoj prag, toliko časa si bomo lagali in prav toliko časa se bomo borili za obstoj mladinskih delovnih akcij.

Kajti naše vsakdanje življenje je tesno povezano z našimi odločitvami. Tako pa najbolj svetla gesla naše revolucije ponavljamo in častimo le še ob slovesnostih in praznikih, ne da bi priznali, da smo vanje pozabili vtikati iskrenost in toplino.

Mladinske delovne akcije so lepa šola naše pripadnosti domovini. Vsak brigadir pravi, da se bo še vrnil na akcijo, torej je nekaj narobe že s samim sistemom propagande in evidentiranja v mladinske delovne brigade. Morda bi kazalo spremeniti tudi organizacijo akcij. Vendar, če bi občutili, kaj bi bilo, če mladinskih delovnih akcij ne bi bilo, če bi se zavedali, kaj bi s tem izgubili, ne bi smelo biti težav z neizpolnjenimi prijavami.

LILJANA KRANJC